

være i det ærede Things Erindring, at den høit-
 agtede Cultusminister allerede for et Aar siden,
 ved den første Behandling af den da forelig-
 gende Finantslov, yttrede, at han maatte er-
 kjende, at det indeholdt en heel Deel Sandhed,
 naar det af en æret Folkethingmand var ud-
 hævet, „at der under Cultusministeriet var ind-
 befattet næsten et Indenrigsministerium og et
 Finantsministerium, at det var en heel lille
 Stat,“ og at han selv fuldkommen havde følt
 det Trykkende deri. Det vil fremdeles erin-
 dres, at ved de samme Debatter den samme
 høitagtede Cultusminister udtalte, at han ganse-
 vist maatte tvivle paa, at det vilde føre til
 Noget at henlægge denne hele Forvaltning un-
 der Domainedirectoratet, men, tilføiede han,
 han troede ganse vist, at, skulde det tilnærmel-
 sesviis blive, som det er — det vil sige for et
 Aar siden var — i den Henseende, at Eiendommen
 forterede nærmest under det Ministerium,
 som bestyrede de Stiftelser, hvortil Eiendommene
 hørte, saa maatte der oprettes et
 særegt oeconomisk Departement, hvortil alle
 Godser under Statens Bestyrelse kunde gaae
 over, saa at de to Departementer, der have
 Underviisningens Bestyrelse, ikke behøve at be-
 fatte sig dermed, og det er Noget, som ogsaa
 har været under Forhandling. Deels Om-
 fanget af denne Administration, deels de It-
 tringer og de Forhandlinger, som foranledi-
 gede disse Ittringer, og deels endelig ogsaa
 det efter min Overbeviisning udelukkende Prin-
 cipiørigtige i, at alle Statseiendomme concentra-
 res under den samme Bestyrelse, maatte op-
 fordre den Deel af Udvalget, der nærmest havde
 beskæftiget sig med den herhenhørende Deel af
 Budgettet, til at undergive disse Statseiendele
 en ganse særdeles Opmærksomhed. Det viste
 sig imidlertid at være et temmelig vanskeligt
 Arbejde, fordi Budgettet ingenlunde var saa
 detailleret eller saa bilagt med Dplysninger,
 som ønskeligt var, og uagtet den høitagtede
 Cultusminister med den Beredvillighed, som
 man kunde vente, og som jeg for min

Deel meget oprigtig paaaffønner, kom os imøde
 paa enhver Maade, saa stod det dog ikke i
 hans Magt at lette os vort Arbejde i den
 Grad, som Sagens og Things Interesse
 maatte gjøre ønskelig, navnlig blev det os
 nødvendigt, vel ikke for Universitetets og Com-
 munitetets Gods, hvis Bogførings Natur gjorde
 det let for os, hurtigt at komme til Indsigt i
 disse Forhold, men derimod for Sore Aca-
 demies Gods at maatte modtage, og saa godt
 som det efter Tidens indskrænkede Maal kunde
 tilstedes os at gennemgaae de Aars Regnska-
 ber, som Ministeriet saae sig istand til at und-
 være. Vi maatte saaledes til Grund for vore
 Betragtninger af denne Deel af Budgettet
 nærmest lægge Tilstanden i 1848, uagtet det
 naturligtviis havde været ønskeligt, om vi til
 Grund for vore Overveielser kunde have lagt
 et det nærværende Dieblit nærmere Tidspunkt.
 Imidlertid troede vi snart at see, at den hid-
 tidige Forvaltning i mange Punkter ikke i den
 Grad, som ønskeligt var, var gennemtrængt
 af den Aand, der er den fremherskende, og som
 efter Things Fleertals Mening vistnok ogsaa
 burde være den fremherskende for denne Admi-
 nistration; hvad Fondsforvaltningen angaaer,
 er der navnlig et Punkt, som jeg vil tillade
 mig et Dieblit at blive staaende ved, ikke
 fordi jeg deraf vil udlede Noget, hvorpaa
 jeg vil bygge en egentlig Bebreidelse mod
 Ministeriet, allermindst en Bebreidelse mod den
 nærværende Cultusminister, der aabenbart al-
 deles ingen Tilregnelighed i saa Henseende kan
 have, men fordi det deels i sig selv, og deels
 forsaavidt det slet ikke er saa utænkeligt, men
 endog af de forefaldende og foreliggende It-
 tringer aldeles rimeligt, at man endnu altid
 hylder de samme Anskuelse, fortjener Opmærk-
 somhed, og det er den kjendelige Stræben efter
 at gjøre Udlaan af de Ministeriet underlig-
 gende Midler i fortrinnsviis meget store Cap-
 taler, og som følge deraf fortrinnsviis til me-
 get store Driftsherrer.